

htevali svoje deleže iz našega lepega grunta. Z bratom sva se dosti natrpela na gruntu in sva pomagala, da smo ga lepo povzdignili, zato menda po pravici zahtevava plačila in da ne bo najina druga mati, ki je morda mlajša od mene, žela vseh sadov najinih trudov. Kakor pravim . . . nič ne rečem . . . ako imajo oče res še tako mladostne skomine, naj se oženijo, ali od tistega dne, ko pripeljejo svojo izvoljenko, ne bo v domači, v Črževi hiši prostora zame in za njih šavro-mavro.«

Marica se je burno posmejala. »Slišite, ne sodite preostro mlade deklice, katere še ne poznate. Morda ona ne bo samo žela vaših sadov, morda vas ne bo sovražila, saj vse mačehe niso hude in grabežljive. Prorokujem vam, da vas bo tista rada imela in vam urezala vselej večji kos kruhu nego vašemu očetu.« Samo zaljubljeno naganjivost je bilo brati na njenem licu ter globoko paznost, kakšen učinek delajo njene besede na mladeniča, in v njenem glasu, ki se je lil zvonko in odločno, se je javljala neka slabo brzdana razburjenost. In baš tako odločno je bil njen lepi in smeli pogled vprt v prijatelja.

Damjan je pobral kapo. »To, kar si zdaj rekla, se ne bo zgodilo ne danes, ne jutri. Meni mačeha nikdar ne bo rezala kruha. Čržev Tone si s svojim deležem sam zasnuje svoje gospodarstvo.«

»O to se lahko zgodi, da bo vas imela tista deklica rada. Jaz poznam ženske. Le dobro si zapomnite, kar vam pravim, in ne mislite tako hudo o njej, vi strašljivec!« Rekši je skočila z ulic in stekla mimo mene proti hiši. Ves njen obraz je gorel in se tresel smehu in razburjenosti.

(Konec prihodnjič.)

Sneg pada . . .

Sneg, beli sneg na cesto tiho pada . . .
Kaj ne, lep dan, sosedka moja mlada?

Skoz okno tam strmiš v tá metež snežni.
Zamišljen je obraz tvoj blede, nežni.

Sneg, beli sneg med nama tiho pada . . .
Jaz v tebe sem zamišljen, deva mlada.

Kiribejevič.

